

Hayat ve Yolculuk

Yeni yerler ve yeni insanlar tanımayı çok seviyorum. Bazı zamanlar bildiğim sokaklardan geçip bilmediğim yerleri keşfetmek, ilk kez gittiğim sokaklarda kaybolmak istiyorum. Tabii bu sokaklarda yeni tanıştığım insanlar hakkında devamlı bir kaygı da taşıyorum içimde. Lakin biliyorum ki, insanlar muhtaçtır birbirine.

Aslında yolculuk deyince yalnızca içinde bulunduğumuz şehirden veya ülke sınırlarının ötesine gitmekten bahsetmiyorum. Şuan içinde bulunduğumuz hayatımız da bir yolculuk gibidir. Anne karnından dünyaya, bebeklikten çocukluğa, çocukluktan gençliğe, gençlikten orta yaşlara, oradan ihtiyarlığa, ihtiyarlıktan ölüme ve inancımıza göre ölümden sonra sonsuzluğa sürecek bir yolculuktayız hepimiz. Bu dünyadaki yolculuk bazıları için uzun, bazıları için kısa olan ve sonunu göremediğimiz bir özelliktedir. Gittiğimiz bu yollar inişli çıkışlı, bazı hallerde kasislerde dolu. Ne olursa olsun bence bu yolculuğun en iyi tarafı, yan koltuğumuzda oturacak kişiyi seçebiliyor olmamızdır. Ne zaman sendelesek yahut yokuş yukarı yorulsak elimizden tutacak, hadi bunu başarabilirsin diyecek, insanlar kazanabilmek için her zaman şansımız var.

Bu "hayat " yolunda geri dönmek yok. Çünkü filmi geri çeviremiyoruz. Adeta otobanda giderken yan aynalardan hep geriye kontrol ediyor ve daima ileriye doğru yol alıyoruz. Bizler birer yolcu olarak hep daha iyiye, daha günele gitmek için çabalamakla mükellefiz. Mühim olan zafer değil seferdir bilinciyle...

Yollar yolcular için inişli çıkışlıdır ancak her zaman böyle olmayabilir. Yolların kenarlarında çiçekler de yeşerebilir. Yeter ki, isteyelim. O yollar gün gelir en hararetli hasretlerin vuslata ulaşmasını sağlar. Bizler ne kadarını fark ederiz bilmem ama bu yolculukta hep bir değişim yaşarız. Bedenî yapımız, dinlediğimiz müzik türleri gibi daha pek çok şey değişir ve biz ardımızı dönüp bir önceki yıla baktığımızda fark ederiz ki geçmişe nazaran bambaşka biri olup çıkmışızdır. Tek kişilik hayatımızda birçok rol üstleniyoruz. Bazen eski fotoğraflarımıza baktığımızda o fotoğrafı çektiğimiz günü de anımsarız. O gün hissettiklerimizi, varsa o güne dair üzüntümüzü, sevincimizi, kırgınlığımızı, öfkemizi. Duygularımızı adeta tekrar yaşarız. Yolculuk süresince karşılaştığımız zorluklar ise gerçekte bizi olgunluğa eriştiren en büyük etkidir. Zira ne de olsa acısı olmayanın anısı da tarihi de olmazmış.

Yürüdüğümüz yol bir tane değil, bazen birden fazladır. Böylesi bir kavşakta irademiz devreye girer. İyi ve kötüyü tercih etme imkânına sahip oluruz bilgimiz olan konularda. Yanlışa düşme yanında tevbe kapısı da her daim açıktır. Mühim olan çıkmaz sokağa varan yollara adım atmamaktır. Bu dünya hayatı kimilerine göre bir konak, kimilerine göre bir gölgelik gibidir. Herkes kendi anlam küresine göre bir hayat yaşar. Ben de yürüdüğüm hayat yolunda değmedik mazlum yüreği, eğmedik zalim başı bırakmak istemem şahsen. Herkes gücü yettiğinde bir şeyler yapmaya çalışır. Önemli olan bize verilen süre bitmeden, kendi/şahsî hesabımıza, gidebildiğimiz kadar uzaklara gidip, erişebildiğimiz tüm kalplere umut olmaktır.